

det ærede Medlem mente her. Men hvis der skulde være nogen Mening med det, maatte det vel være den, at man skulde gaa betydeligt *udenfor* dette Lovforslags Rammer for at faa flere Arbejdere med. Derom har jeg alt udtalt, at dette Lovforslag jo er et Lovforslag om Ulykkestilfælde i Landbrug, Skovbrug, Havebrug, Mejerier m. m., og jeg tror ikke, det vil være rigtigt at udvide det væsentligt til at gælde paa *helt* andre Omraader, det maa supplerende Forslag komme til at handle om, og saadanne ville selvfølgelig ogsaa fremkomme.

Det ærede Medlem for Æbeltoft talte bl. a. om den Statistik, som ledsager Forslaget, og advarede i Almindelighed mod, at man saaledes uden videre gik ud fra, at saadanne Beregninger nu vilde vise sig at slaa til. Ja, det er jo altid tilnærmelsesvis, hvad man i saa Henseende kan bygge paa, og det skal jo ogsaa kun være en Vejledning for dem, der skulle bedømme Forslagets Rækkevidde, saaledes at man kan antage, at ikke alt for langt udenfor det her nævnte kan man antage det vil gaa, og det tror jeg ogsaa vil vise sig i alt væsentligt at slaa til. Jeg har i øvrigt faaet nogle Oplysninger fra Mejeriernes Ulykkesforsikring, og jeg vil dog antage, at man her, om man end ikke kan sige, at det er det farligste Omraade indenfor Landbruget, dog vil kunne sige, at det er et Omraade, der vil vise sig at være over Gennemsnittet med Hensyn til Farlighed. Mejeriernes Ulykkesforsikring oplyser mig om, at Præmierne paa dette Omraade ere fra $1\frac{1}{2}$ Kr. til $1\frac{3}{4}$ Kr., og jeg antager derfor, at man kan sige, at indenfor saadan noget som 2—3 eller maaske 4 — noget forskelligt efter de forskellige Omraader — ville Præmierne kunne komme til at bevæge sig. Men jeg indrømmer naturligvis det ærede Medlem, at noget aldeles bestemt er det vanskeligt at sige, det vil Erfaringen først tilfulde vise, og jo almindeligere og videre Forsikringen bliver, jo billigere vil Præmien ogsaa i Almindelighed have Tendens til at blive. Det ærede Medlem talte om Bestemmelsen om en Aarsløn af 600 Kr. og antydede forskellige Overvejelser, han kunde ønske paa dette Omraade. Saavel det ærede Medlems Udtalelser her som flere andre af Tingets ærede Medlemmers Udtalelser i samme Sammenhæng vedrøre jo Spørgsmaal, som det vil være naturligt at forhandle nærmere i Udvalget, og der skal jeg være beredt til imødekommende Samarbejde med det ærede Medlem ogsaa paa disse Punkter.

Saa talte det ærede Medlem om Kontrollen, som han mente var for streng her i dette Lovforslag. Derom vil jeg gerne sige, at jeg har anset det for at være *ogsaa* i Arbejdsgivernes Interesse, at der var saa strenge Kontrolbestemmelser som muligt. Det vil jo nemlig være meget uheldigt, naar det viser sig, at den vedkommende Arbejdsgiver, der skal udrede en Erstatning, ikke har den fornødne Kapital dertil. Det vil være uheldigt for Arbejderen, og ham skulde man jo i Særdeleshed betrygge ved denne Lov, men det er jo ogsaa overordentlig uheldigt for Arbejdsgiveren. Jeg har derfor anset det for at være baade i Arbejderens og Arbejdsgivernes Interesse, at der var en saa streng Kontrol som muligt med, at de virkelig ogsaa havde forsikret, saaledes at de ikke blot fik en Bødestraf, naar det viste sig, at de ikke havde forsikret, men ogsaa saaledes, at der var Bestemmelser, der bevirkede, at de bleve *mindede* om, at de skulde have forsikret. Hvorvidt dette kan ske paa anden Maade end her foreslaaet, vil vise sig, naar man behandler Sagen i Udvalget, og det er en Selvfølge, at det ikke alene er det, jeg her peger paa, og som jeg finder er heldigt, der er det rigtige; man kan ogsaa gaa andre Veje, og derom kan Udvalget jo nærmere forhandle. Men jeg har dog villet gøre disse Bemærkninger for at vise, hvilke Hensyn jeg mener der bør tages baade til Arbejdernes og Arbejdsgivernes Interesser paa dette Omraade.

Det ærede Medlem talte sluttelig om de 12,000 Kr. og henstillede her, at man fulgte det tidligere Lovforslags Vej med at give Arbejderne en Ret til at kræve refunderet af Arbejdsgiverne — jeg forstod det ærede Medlem, som det var denne Lov, han sigtede til — den Halvdel, Arbejderen altsaa selv kommer til at betale, og som Staten ikke betaler. Jeg maa sige, at jeg naturligvis ogsaa under Lovforslagets Udarbejdelse har tænkt paa denne Bestemmelse og overvejet, om det vilde være rigtigt at træffe en lignende Bestemmelse her. Naar jeg ikke har foreslaaet det, skyldes det, at det forekommer mig, at man her havde at gøre med en meget mere flydende Arbejdskraft end i det andet Tilfælde — at man her havde at gøre med en Arbejdskraft, en Arbejdsmedhjælp, der snart i nogle Dage var paa det ene lille Brug, snart nogle Dage paa det andet lille Brug, og at man derfor let maatte kræve en kompliceret Regnskabsførelse over Arbejdsdagene for saadanne